

Marko Golja

DEŽUJE

Noč ni tiha. V daljavi slišiš avtomobile. In vsake toliko tovorni vlak, ki monotono zdrdra skozi mesto, mestece. Toda na avtomobile in vlake se je že zdavnaj navadil... Ko leži v postelji, v temi, jih najbrž ne sliši... Oči ima lahko priprte... Če bi ga zdaj kdo pogledal, bi pomislil, da spi... Tudi z zaprtimi očmi bi videl spalnico jasno pred sabo... Oziroma se vsaj zdi tako: z lahkoto bi našel pot v stranišče, mimo omare, spretno bi prestopil pručko, ne da bi stegoval roko predse, tipal za oporo ali naprezal oči... Ja, čeprav v polsnu, hodi spretno kot maček... Noč ni svetla. Na nebu ni zvezd. In ulične svetilke ne svetijo. In sence so nevidne. Če bi zdaj morda odprl oči, bi skoraj ničesar ne videl... Nekoliko bolj temno gmoto, ki bi jo po spominu seveda prepoznal... Če bi pogledal skozi okno, iz postelje, še zmeraj ležeč, bi videl brezo, rastočo pred hišo... Morda bi se spomnil na dneve, ko je vsak vetrč upognil nežno stebelce... Morda bi pomislil, kako je zrastle v vseh teh letih... Morda pa bi že naslednji trenutek pomislil kaj drugega, bolj prozaičnega... Morda da je skrajni čas, da pograblja jesensko listje... Ali da visoka breza vse preveč senči vrt. Morda bi se zmrnil ob takšnem toku svojih misli... Naglo bi vzdihnil skozi nos... Da bi se iztrgal svojim mislim, bi za hip pogledal... V mraku bi zgolj slutil posamezne predmete; prepoznal bi jih po spominu... Povsem natančno bi vedel zgolj za lego posameznih knjig... Seveda pa ne bi poskušal res videti te in te knjige... Verjel bi svojemu spominu... Prepustil bi se nizu podob... Podobe tistega dne bi se mu hitro razpršile... Umirjeno nočno dihanje bi priklicalo njegove bližnje... Morda babico... morda očeta... Ne da bi se zavedal, bi s svojim dihanjem sledil enakomernemu šumu... In ne da bi se prav zavedal, bi zašepetal, dežuje...

Dežuje, bi ponovil...

Šepet bi še morda preslišal, ponovitve ne... Kakor da bo okušal svoj glas, bi ponovil še enkrat in še enkrat...

Dežuje. Dežuje.

Deževne kaplje bi prešumele oddaljeni avtomobilski hrup, redke tovrne vlake... Dežne kaplje bi zabrisale temno gmoto, brezo njegove mladosti... Kakor da bi želel ohraniti vsak košček otipljivega, znanega sveta, bi ponovil vnovič, še nekoliko glasneje...

Dežuje.

Njegov komaj slišni glas bi zvenel v tišine tokljajočih dežnih kapljic. Morda bi jih vseeno slišal, morda bi jim ugovarjal...

Dežuje.

Toda še zmeraj bi deževalo, brez dežja ne gre, z isto monotonijo, vztraj-

nostjo... Nekako tako: dežuje in tako bodi. Ne bi mu preostalo drugega, kot da bi za hip zamižal, za hip stisnil ustnici... Tega ne bi storil iz rahle užaljenosti, nečimrnosti. Dež bi bil s svojo vztrajnostjo še kako moteč... Tišina dežnih kapljic bi ga zmeraj znova pritegnila; nejevoljno bi vsake toliko stresel glavo, se zaril v blazino, še globlje... Toda že čez trenutek, čez večnost, bi znova odprl oči in rekel še enkrat, vtretjič, včetrtič...?

Dežuje.

Tokrat ne bi nagovoril sebe, niti nevidnih predmetov niti temne gmote na vrtu niti oddaljenega, zgolj slutenega hrupa, niti mene... Rekel bi njej, ki spi...

Dežuje.

Ustrašil bi se lastnega glasu, morda bi se zdrzil... Morda bi se zdrzil... Napel bi trebušne mišice, kakor da bi se bal udarca... Nenadnega, silovitega, zaradi katerega bi ga zvililo, klecnil bi na kolena, zaječal, zasoplo pogledal napadalca... Ne, bolj kot udarca bi se bal samote, te tišine, ki traja. Zavidal bi ji njeno spanje, njen mir... Iz trenutka v trenutek bi si vse močneje želel njene bližine, stisnil bi se k njej... rahlega dotika, komaj slišnega šepeta, njenih prstov, ki bi se dotaknili njegovih, poljubkovali njegovo uho... Morda bi z ustnicami oblikoval nemo prošnjo, vendar je ne bi izrekel... Zgolj ponavljal bi jo v sebi... Bolj bi mislil na svoj ponos, na podobo lastnega jaza... Toda tema bi se še kar zgoščala, dežne kaplje bi padale in padale, dlani bi vse močneje pritiskal ob ležišče... Njegove ustnice bi čedalje razločnejše grizle stavek, prošnjo... Vendar bi molčal... Ne bi je mogel nagovoriti, speče... Prej bi jo moral zbuditi... Zato bi najbrž znova rekel...

Dežuje.

Tokrat bi se oglasil, kot bi morda ogovoril koga na ulici, plašno in zadržano... Kot da bi povprašal, kje bi lahko kupil devize na črno, nekoliko previdno, nekoliko dvomeče... Njegov glas bi za hip preglasil dežne kaplje, njegov zven bi za trenutek razblinil temo noči... Bodi dan, tako nekako, ne povsem, pa vendar. Njegov glas bi zvenel skoraj normalno: barva nekoliko svetla, mehka; zlogi bi se kasneje kot kadarkoli poprej iztekli v eno samo besedo...

Dežuje.

Beseda bi ga povsem zdramila... Bil bi buden; s pogledom bi zrl v temo, razločno prepoznaval predmete, slišal bi nikoli slišane šume, predvsem pa bi – v temi – vonjal njene lase, njihov lesk, zvalovanost, skuštranost v vetru... Takrat bi se odločil, da jo zbudi... Bi jo ogovoril še glasneje... Morda takole.

Dežuje.

In še enkrat, še glasneje, bi rekel...

Dežuje.

Njegov »dežuje« bi jo nekoliko zdramil, vsaj toliko, da bi se rahlo nejevoljna s hrbtno obrnila na bok, vstran od njegovega glasu, grožnje, njega... Morda bi za hip prisluhnila dežnim kapljicam, njihovi nedolžni, pa vendar melanholični melodiji večnega vračanja, tako še močneje zbrisala sled njegovega glasu, spomin na oddaljeno besedo... In vendar bi dežne kapljice ponavljale eno samo besedo, z navidez ravnodušno vztrajnostjo bi zmeraj znova vračale besedico dežuje, dežuje, dežuje... Ponotranjila bi njihov ritem, njihov zven, nekako zaslutila, da vseeno mora biti še nekaj več, še nekaj drugega, nekaj... Ko bi znova slišala njegov glas, bi bila že pripravljena, njegov glas, razločen, ne preglasen, vztrajen...

Dežuje.

Vedela bi, da bo vztrajal, da nočne ure niso več ure spanja; morda bi je bilo nekoliko strah... budnosti... popolnočnega pogovora... Vedela bi, da bo ponav-

ljal, da je ponavljal svoj dežuje, dežuje, dežuje, vse dokler se ni, se ne bo odzvala, vprašala z zaspanim glasom, ali res dežuje, ne, in že sama odgovorila na vprašanje, ja, pa res dežuje, pa v tem letnem času... Med posameznimi premolki bi se zbrala, poskušala oblikovati strnjen stavek... Čutila bi, da potrpežljivo čaka njen stavek, besedo, vsaj besedico... Želel bi ji pomagati, bi jo spodbudil z besedico...

Ja, dežuje.

Oči bi imela še zmeraj zaprte... Čeprav bi bila budna, bi še zmeraj mižala... Njeni stavki bi še ne bili povsem jasni, razločni... Ali natančneje, njemu bi ne bili povsem jasni... Ona bi jih razumela... Vsaj tisti hip bi tako mislila... Kasneje bi se vsega spominjala zelo nejasno... Kot nenavadne noči, ki se je začela kot vsaka druga, nadaljevala nenavadno, morda celo mučno, da bi, na koncu... bila... izvenela... Noči naj bi se spominjala kot zabrisane podobe, kot trenutka... Kot nekaj trenutkov, nepovezanih morda, kot stavkov, drobcev, fragmentov... Mogoče bi se spominjala zgolj jasne zavesti, da ji bo nekaj rekel, da jo bo nekaj vprašal, bi se spominjala... Morebiti pa se bo noči spominjala z nelagodjem, ki ga ne bo mogla poplaskniti niti jutranja kava, morda... Ne vem, ne vem še. Morda pa bi bila sprva hote nekoliko zmedena, morda zaradi naivnega upanja, da bo noč ohranila svoj mir dežnih kapljic... Njeno vprašanje bi bilo...

- Zakaj dežuje...?

- Kako, zakaj dežuje, bi ji odgovoril z vprašanjem...

- No, saj veš, zakaj sploh dežuje...?

- Kot meteorološki pojav... briga me...

- Ne, ja, ne...

- To sploh ni važno, sploh ne... dežuje pač...

- Dež te je zbudil, bi ugotovila, ne vprašala...

Na to ne bi nič rekel; začel bi svojo misel...

- Odgovori niso vse... Nekateri odgovori so več kot drugi... In nekateri zamolkani odgovori povedo več kot izrečeni... In vprašanja... tu bi se ustavil, odsekano umolknil...

- Vprašanja... Vprašanje... Zakaj si se zbudil...?

- Ne vem, ne vem, bi jo poskušal rahlo nestrpno odvrniti, potem bi pa dodal...

- Slišiš, kako dežuje... skoraj neslišno... pa vendar dežuje... se spomniš...

Tisti hip se ne bi spomnila, tisti hip bi zastavila novo vprašanje, morda celo nekoliko nestrpno, neučakano...

- Dežuje, ja... toda ti se vendar nikoli ne zbudiš... ti ne poznaš nočnih strahov... zmeraj spiš... globoko... mirno...

- Ja, bi jo poskušal ustaviti...

- ...kaj je danes drugače... zakaj si se nocoj zbudil..., bi trmasto končala...

- Ne, ne vem... dežuje... ne vem, zakaj sem se zbudil... kar zbudil sem se... in zdaj sem buden... zelo jasno, ostro...

- Stisni se k meni, daj... bi previdno poskusila... Dlan bi položila na njegov trebuh... ne vedoč, ali bo zdržela navzgor ali navzdol...

- Nee, bi se zdrznil... kretnje, njenega dotika bi se skoraj ustrašil... Njeni prsti bi ga lahko zburili, zmedli, zbegali... zato bi nežno prijel njeno roko in jo še zmeraj nežno odrinil v stran... Njegova odločnost bi jo presenetila, morda celo rahlo užalila... Zato bi nekoliko našobljena poskušala znova z vprašanjem...

- Zakaj se tako čudno obnašaš?...

- Noč je in dežuje, bi ji zbrano odgovoril... In potem bi jo presenetil, ko bi jo povsem nepričakovano vprašal...

- Ti, a ti verjameš v boga...?

Seveda bi bila presenečena; vprašanje bi ji zvenelo skoraj, kot da bi jo vprašal, ali je zalila rože, kupila pivo... Toda verjela bi spominu, ne zvenu vprašanja... Ja, kar tako, mimogrede... Kaj bi mu lahko odgovorila, bi pomislila... Morda bi se za trenutek ustrašila, da se mu je utrgalo, da ga je pičil kak hudič... Ob tej misli bi se nasmehnila... In on bi v temi slutil njen nasmešek, zato bi ponovil svoje vprašanje, še ne neučakano...

- Verjameš v boga...?

Vprašanje bi slišala takšno, kot je bilo izgovorjeno: zgoščeno, jasno, nedvoumno... On bi to čutil, zato bi ga njeno izmikavanje motilo...

- Sprašuješ, če dopuščam obstoj nečesa, kar imenujejo bog, ali če preprosto verujem vanj..., bi na vprašanje odgovorila z vprašanjem...

- Ja, ja...

- Ja, kaj ja, bi njegova neučakanost prešla nanjo...

- Zanima me, če verjameš, veruješ, kakor hočeš, saj je vseeno, samo besede, besede, bi pohitel s pojasnilom... morda bi se ustrašil prepira...

- Ne vem, nikoli nisem razmišljala o tem..., kaj te je zagrabilo, popadlo..., bi ga previdno vprašala...

- Bedasto je... Zunaj dežuje, midva sva na suhem...

Kot da bi slutila njegovo vprašanje, bi se zasmejela..., in bi dodala...

- Tudi jaz imam neko vprašanje... toda prej bi želela slišati tvojega...

Nadaljeval bi, kot da ga ne bi prekinila...

- Midva sva na suhem... Zunaj dežuje. In če je tam zunaj bog, moj bog, je moker do kože...

Slutila bi, da se ne šali, da misli resno, da... Zbrala bi se in povzela njegovo vprašanje kot ugotovitev...

- Zunaj dežuje... Če bog je, je zunaj, kjer dežuje... In je torej moker do kože...

Diskretno bi zavzdihnila... Saj se mu je premaknilo, pizda, kaj ga je stisnilo, bi pomislila... Od kod ima takšne bedaste, poganke misli, bi se spraševala... Vendar svojih misli ne bi izrekla na glas... Kaj če se bo njenemu dragemu zdaj zdaj utrgalo, pa jo bo ritualno umoril, bi se kar malo ustrašila... Živo bi si predstavljala, kako jo prosi, naj vendar leži pri miru, naj mu ne otežuje njegovega poslanstva na zemlji, videla bi ga, kako počasi spušča nož proti njenim prsim, kako zgrabi njeno dojko, ne da bi jo gnetel, ampak da bi laže dopolnil svoje poslanstvo... Zbegana bi se zasmejela, vendar bi ne rekla ničesar o svoji predstavi... Posmeh ji ne bi pomagal, to bi vedela...

- Kaj lahko narediva, kako mu lahko pomagava, bi previdno poskusila...

- Me imaš za norca, za bedaka... Kako mu boš lahko pomagala... Zunaj je in mokro mu je in hladno... Morda niti ne hladno, toda mokro vsekakor, bi neizprosno nadaljeval...

Boleče bi čutila, da se mora zbrati... da bi se lahko njen dragi z vsakim napačnim, prenatrpanim gibom, z vsako njeno nepremišljeno besedo samo še bolj oddaljal od nje... da ga mora nekako pomiriti... da...

- Morda bi pa lahko vseeno nekaj naredila...

Pritegnila bi njegovo zanimanje...

- Kaj...?

- Morda bi mu lahko pomagala...

Njegova pozornost bi naraščala... Obrnil bi se na bok in bi si z desno roko podprl glavo... Levico bi imel tako povsem prosto, v naslednjem trenutku bi jo lahko zagrabil za mednožje, lahko za vrat...

– Saj to me muči... saj to želim... nekako... ne vem kako...

Opogumljena bi nadaljevala... Vedela bi, da skromne prednosti ne sme napraviti z nepremišljenim, prenatrpanim dejanjem...

– Kaj narediš, ko si moker, bi ga vprašala... v želji, da bi zagrabil...

– Ko si moker, se obrišeš, bi ji nezaupljivo odgovoril...

– In kaj potrebuješ..., bi si privoščila zamolk...

– Brisačo vendar, bi ji nemudoma odvrnil...

– In potem ko si suh, a na dežju, kaj še potrebuješ, da ne boš znova moker do kože, ha..., vedela bi, da ga ima...

– Dežnik vendar, bi ji znova zelo hitro odvrnil, toda ne več s tolikšno odločnostjo kot prej... Slutil bi, da je njegov metafizičen problem tik pred rešitvijo... Zelo verjetno pa bi hotel ohraniti videz iskalca, iskatelja, zato bi jo s strogim, ledenim glasom vprašal...

– Kaj misliš...?

Njegovega strogega glasu bi se ustrašila samo za hipec, potem pa bi zbrano odgovorila, vedoč, da je metafizične more kmalu konec...

– Na balkon bi lahko dala ta veliko brisačo, tisto temnozeleno kopalno, da se obriše, tvoj bog, bi dodala previdno, pa vendar bi se v hipu ugriznila v jezik...

Vendar v njenem odgovoru ne bi zaznal posmeha, ampak bi nadaljeval tam, kjer bi ona nehala...

– In na balkon bi lahko dala tudi dežnik, saj veš, tistega starega, ki leži na dnu omare že celo večnost...

Kot da bi se bala, bi se bala, da bi s svojimi besedami karkoli pokvarila, ta njegov nenavaden mir, prostodušnost, nemudoma bi vstala, stekla proti prvi in proti drugi omari in potem na balkon... Dežnik bi previdno prislonila ob zid, brisačo pa bi odložila na mizico... Ob vrnitvi v spalnico bi preprosto rekla...

– Sem...

– Hvala, bi se ji iskreno zahvalil...

Ko bi se ulegla v posteljo, bi se stisnila k njemu, previdno, pa vendar z neskrto željo... Tudi ona bi ležala na boku, z nožnimi prsti bi poiskala njegove... Ne bi se ji upiral, nasprotno... Sprejel bi njene igrice, vznemirjen bi pričakoval, da se prižme obenj, da prevali svojo nogo čez njegovo, da se rahlo vzpne po njem, da se rahlo spusti, da se znova in znova vzpenja, vzburja... Ohranjal bi svoj videz ravnodušnosti, kolikor bi se pač dalo... Čedalje težje bi mu to uspevalo, čutil bi, kako mu ud nabreka, kako je s svojo trdoto stisnjen ob njen trebuh... Zajahala bi ga z bedri, ga stiskala in sploh se ne bi ozirala na njegovega nabrekleža... Vsake toliko bi ga zgnetla z bedrom, tudi s kolenom, zmeraj mimogrede. Ležal bi na postelji, bežno bi se še spominjal svojih nočnih misli, predvsem pa bi jo opazoval z rahlo užaljenostjo, kako bi se vzpenjala proti vrhuncu... Njene roke ga sploh ne bi iskale, ampak bi se na njih opirala, da bi bila čimbolj gibka v svojih bokih, v svojih prihajanjih...

Sprva je ne bi zagrabil za boke, kakor da bi mislil, da se pač po takšnih in takšnih mislih in skrbeh ne spodobi, da bi jo zagrabil, da bi jo držal, da bi zaryl svoje prste vanjo. Toda z rokami ne bi imel kam... Za hip bi se dotaknil, utripal bi in utripal... Najraje bi ga stisnil, grobo in s slo, s kakršno bi ona padala v orgazem... Z boka bi se prevahal na hrbet, prižel bi se k njenemu vročemu trebuhu, čutil bi, da ji prihaja... Prišlo bi ji in prihajalo bi ji, medtem ko bi on ležal pod njo, vročičen in

željan in zamišljen in zmeden... Ne bi se več spominjal, kako naj bi se vse začelo, ta čudna noč... Njegove zamišljenosti ne bi opazila; s prsti bi ga zagrabila in se nasadila nanj. Znova in znova bi se spuščala proti njemu, rinila vanj, ga potiskala navzgor, proti zidu... ne bi se menila za njegov neprijeten položaj, zaradi zidu bi imel vrat nagnjen nekoliko v levo, s prsti bi jo grabil bolj prestrašeno kot strastno... Njena zadnjica bi valovila na valovih strasti, pogled na njo bi bil hudičevo vzburljiv... Neprestano bi ji prihajalo... iz nje bi neprestano mezelo, njegov trebuh bi bil vlažen, moker... Silovito bi se spuščala nanj, s svojo nenasitnostjo, željo bi ga prikovala k postelji... In tudi ko bi začutil, da mu prihaja, bi še kar ležal na postelji, miren, negiben, kot truplo, svoj dih bi zadrževal še tudi, ko bi se njegova notranjost, z njenimi sokovi zalit nabreklež vkrčil v orgazem, bruhal v orgazem... Prvič v življenju bi čutil, kako preplavlja njeno notranjost... On bi še kar naprej brizgal vanjo, ona bi se še kar naprej nasajala nanj... Vsrkavala bi ga vase, s svojo razprto, nenasitno željo...

Božanska podoba! On, ki leži na postelji, trpen. Samo njegov kurac utripa v orgazmih, v neskončni ejakulaciji. Ona, ki se dobesedno spušča, pada nanj, da povsem izginja v njeni notranjosti. Misel na njeno pohotno zadnjico te vzburi. Z rahlo nestrpnostjo se presedeš; ni ti udobno. Vendar si se že zdavnaj navadil sedeti v krošnjah dreves, na neudobnih vejah. Užitek je neprimerno večji kot muke. Podoba je popolna; vse ti je jasno. Zapredeš od zadovoljstva, pomisliš, da je vseeno lepo biti majhen bog dežnih kapljic, mučnih zamolkov, dokončanih zgodb, strastnih popolnočnih fukov. Zdaj, ko ti je znova udobno, je čas, da podoba meso postane. Je trenutek, da moški v postelji, v temi, prvič zašepeta...

Dežuje